

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Virágos május.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VI. ÉVFOLYAM
13. SZ.

1938. MÁJUS
1.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Olvasóinkhoz.

Az összevont húsvéti számunk mindenféle nagy örömet szerzett a kis Cimboráknak. Volt mit olvassanak a kettős számban. Találtak benne bélyegrovatot, kertészkedést, hogy írjuk-ot, rejtvényt, mesét, verset, bőven mindent, ami gyermek-lelket csak gyönyörködtetni tud. Hogy a húsvéti ünnepeket otthon töltöttem. Satumaren, a satumarei kis cimborák arra kértek, hogy mindig ilyen szép vastag számot küldjünk nekik, amilyen a húsvéti volt. Inkább várnak reá, nem bánják, ha ritkábban jelenik is meg az ujság. Épp így vélekedtek a cluji kis cimborák is. No, ha nektek gyermekek ez a kivánságotok. megbeszéljük majd a kiadó nyomdász bácsikkal a dolgot. Hogy havonta ne **háromszor**, de **kétszer jelentessük meg** az Uj Cimborát, több oldalon mint eddig, hogy legyen nektek mit olvasni benne.

Ne lepődjeteek hát meg, ha ezután **egy hónapban csak kétszer** kaptok ujságot, kivánságotoknak teszünk ezzel eleget.

Szerkesztő néni.

Köszöntsük ismét anyust!

*Oh, szeretném azt a tájat,
Fölkeresni, hol születtem;
Ott, tudom, csak rózsza nyílik,
Csak tavasz van, nincs hideg tél.*

*S édesanyám! amikor te
Anyaságért földre szálltál,
Homlokodon csillag fénylett,
Jelevén: mily hivatás vár...*

*„Légy szeretve!” ezt dalolta
A madár a május-ágon.
Kis szívem is ezt dobogja,
Jó anyúcskám, boldogságom!*

Földes Zoltán.

A III-ik toborzóverseny eredménye.

Most húsvétkor zárult le a III-ik toborzóverseny, amelyet éppen most egy éve, húsvét után tűztünk ki.

Egy év hosszú idő, azalatt megmutathatják az életrevaló kis cimborák, hogy mit tudnak.

A toborzás, ezt már többször irtuk, nagyon fontos tevékenység. Azt jelenti, hogy minden kis cimborá azon igyekszik, hogy legalább egy új kis olvasót szerezzen a lapnak. Ha ez sikerül, akkor az Uj Cimborá mindig erősebb, szebb lesz. Már pedig ez nagyon fontos, mert ugyebár tudjátok, hogy erőben az élet?

Egyesek nagyon ügyesen tevékenykednek, nem hogy egy, de három-négy, sőt több kis cimborát is be tudnak toborozni.

Az elmúlt évi toborzóverseny is szép eredményt hozott, 80 új kis cimborát toboroztak be s mind csak a gyermekek. De gondoljátok csak el, ha nem 40 vagy 50 gyermek toboroz csupán, hanem 500 vagy 1000, már ötszázal

vagy ezerrel lennének többen. S ez milyen nagy szám!

A most lezárt toborzó versenyen városok szerint Cluj mutatja fel a legszebb eredményt, utána Satumare, Bucuresti, Iasi jönnek s a többi városok. Személy szerint:

I. díjat, egy szép fényképalbumot, nyerte Szabó Jancsi Satumare, ő 7 kis cimborát toborzott.

II. díjat Szabadi Babuka Bucuresti, babaszoba játékokat. Ő 6 kis cimborát toborzott.

III. díjat Szász Kató, Balázs Éva és Juci Iasi, virágmagvakat s egy szép aranyszívima-könyvjelzőt. Ők 4 kis cimborát toboroztak.

IV. díjat nyertek: Nagy Dezső Braşov, (könyv) Klein Aranka Cluj (könyv).

V. díjat nyertek: Engelbrecht Mária, Harcsa Mimi, Gellér Ibi, Weiss Irén, Szylveszter Sanyi és Lajos Cluj, egy egy szép aranyszívima-könyvjelzőt.

Résztvettek még a toborzásban: Hercz Ella, Jónás Kató, Recha Berci, Szklana Döme, Gross Anci, Bleyer Évi, Klein Ella, Csáky Ica, Satumare. Szabó Éva, Holozsi Irén, Turdean Klári, Weiss Juci, Kovács Nusi, Szilágyi Albert, Demjén Attila, Poruţiu Felicia, Kendi Boris, Kiss Dini, Rác Magda, Daróczy Évi, Sarkadi István, Fehér Tibor, Zsigmond Eszti, Korobián Zsuzska, Meisner Hédy, Illyés Endre, Fülöp Éva, Meisner Évi, Cluj. Veres Kató Arad, Józsa Jancsi Odorheiu, gr. Bethlen Katinka Câmpia-turzi, Hovány Béla Iasi, Simon Jolánka Eremieni, Belényesi Szabó Márta Turda.

Tevékenységükért ezek is mind dicséretet érdemelnek.

Most bizonyára bánják azok, akik eddig nem toboroztak. No de még jóvátehetik a mulasztottakat. Rövidesen kiírjuk a IV-ik toborzóversenyt, amely ismét egy évig fog tartani. Lesz idő bőven a tevékenykedésre.

Szeressük édesanyánkat.

Anyák napjára írtam az én drága jó Édesanyámnak...

*Van nekem egy fehérhaju, drága, kedves édesanyám,
Az ő háza, az ő szíve az én legkedvesebb tanyám.
Óh, hogy félttem minden bajtól, imádkozom sokszor
ért,
Legyen most már nyugodt, boldog, hogyha sok bú, baj
is ér'e.*

*Hány gyermek van dacos, konok, a szülőjét nem
tiszteli,
Feleselget, szót nem fogad, gonos. sággal szíve teli.
Rossz mostohát hogyha kapna, az így gyermek
érdemelné,
Ki ruh'ját meg nem varrná, éhezletné, elkergetné.*

*Azért félttem az én drága fehérhaju édesanyám,
Mert tudom, hogy szíve, háza az én legkedvesebb tanyám
Hogyha nincsen valakinek, már nem él az édesanyja,
Nem pótolja a világnak sem a kincse, sem aranyja.*

Ferenczy L. Marcella.

*Bezz g akkor jóvátenné, amit vétett, mindent,
mindent,
Amíg élt még édesanyja, az a drága, földön itt lent.
A sírtól is előhozná, könnyes szóval hí ogatná:
— Most tudom csak, hogy ki voltál! — Sírva ke.ít
ímogatná.*

*Szeretni kell amíg lehet, életükben a szülőket,
Édesa.át, édesanyát, meg ecsülni illön őket.
Hogyha soká, akarsz élni, Tíz parancs is azt
tanítja:
Tiszteld apád és a yádat — ez az élet-t. to:
nyítja.*

Az aranyruhás legyecské.

Írta: Vadnay Dezső

Az aranyruhás legyecskének fénylett, csillogott a szárnya az aranyló napsúgarban. El is bizta magát, hogy nincs nálánál szebb légy ke.ek e világon. Pedig ő is csak olyan közönséges házi légy volt, mint a többi rokona, s ha estenként a napsúgar megszűnt csillogó fényével be. sütni a konyha ablakán, bizony az aranyruhás legyecskének sem csillogott a szárnya. De a legyecské ezt nem vette észre, mert mindig csak nappal nézegette magát a konyhaablak tükrében, éjjel a szürke falon pihentetett.

Szeretett is páváskodni légytársai között. Büszkén, emelt fejvel szálldogált egyik helyről a másikra, s ha véletlenül útjába akadt valamelyik társa, gorombán rátámadt:

— Mért nem térsz ki az utamból? Bepiszkitod piszkos, poros teste. del az aranyszárnyamat!

Hát persze, nem is mert hozzá közeledni senki. Hagyták egyedül, úgyis magának való.

Hanem az aranyruhás legyecské annál jobban elbizakodott. Azt hitte, hogy övé a világ egészen. Vígán szálldogált, gondtalanul röpködött egyik edényből a másikba, cukortartóból a mézes tésztára, tejszínről az illatos ananászra, s mivel senki sem szólította meg érte, azt hitte, hogy azt mind az ő kedvéért tartják ott...

Igy éldegélt a kis legyecské naphosszat, s lassanként felnőtt, meglett legyecské vált belőle.

— No, — mondotta neki egyszer az édesanyja, — most már ideje volna, hogy te is férjhez menj, mert mi már öregek vagyunk, s ha elpusztulunk, itt maradsz egyedül. A szomszédunk fia ma háztűznézőbe fog jönni; derék, életrevaló gyerek, megérdemli, hogy ne gorombáskodjál vele...

— Jó, jó, — nevetett az aranyruhás legyecské, — de bizony én addig nem megyek férjhez, míg maga a királyfi nem jön megkérni a kezemet. Én királyné akarok lenni!...

A légszülők szomorúan hallgatták elbizakodott gyermekük szavát.

— Oh, a királyfi sohsem fog érte. d jönni, — felelték csendesén.

De a kis beképzelt legyecskét nem lehetett meggyőzni. Majd elmegyén akkor ő érte, gondolta magában, mi sem könnyebb annál.

Azzal búcsút vett a szüleitől, hogy a légykirályfi keresésére induljon.

— Ne menj sehova, édes gyermekem, — buggyant ki édesanyja szeméből egy könnycsepp, — hiszen a légykirályfi messze földön lakik, s gyöngye szárnyad nem bír el odáig.

De akár a falnak beszélt volna. Amit az elkényesztetett legyecské a fejébe vett, bizony azt nem lehetett egykönnyen kiverni belőle. Meglibbentette a napfényben csillogó szárnyát s tova repült.

De hiába ment, repült egyik házból a másikba, egyik szobából ki, a másikba be, sehoh sem talált rá az óhajtott légykirályfira. Megkérdezte fütől-fától, hogy ki tudná útbaigazítani, de senki sem hallott a légykirályfi csodaszép kastélyáról.

Egyszer aztán kijutott a városból s a zöld mezőn haladva, egy lombos, madárcsicsergéstől hangos erdőcskébe ért, ahol tarka szárnyú pillangók szállkostak az erdei virágokon és világító hátú bogarak sűrögtek a fák alatt.

— Oh, bizonyára ez lesz a légykirályfi birodalma, — sóhajtott fel az aranyruhás legyecke, — itt megtalálom a híres légykirályfit is!...

És csakugyan, amint az egyik fa lombján megpihent, egy gyönyörű szép kárpitot pillantott meg két csodaszép bokor közé kifeszítve, melyen táncolva játszott a napsúgár.

— Jaj, — lelkendezett a kis legyecke, — bizonyára a királyfi palotáját takarja ez a tündöklő kárpit. Oh, csak hogy elérkeztem ide!

S azzal meglibbentette csillógó szárnyát és

rászállott a rózsabokorra, hogy közelebről meg szemlélhesse.

Hát csakugyan, valami mozgást vett észre a fátyol mögött, ahonnan egy potrohos hasú pók dugta ki a fejecskéjét kíváncsian.

Megörült erre az aranyruhás legyecke s odaszólt az ismeretlennek!

— Nemde, ez a légykirályfi birodalma?

A pók nyájasan felelte:

— Bizony, hugom, én meg a strázsálója vagyok...

Oh, erre a szóra az aranyruhás legyeckének csaknem meghasadt a szíve örömeiben.

— Hiszen őt keresem, — mondá szívrepesve, s azzal hirtelen rászállott a csillógó kárpitra.

Boldogan pihent meg a puha selyemszálak közt, de még ki sem fujta magát, a kárpit mögöl már előrohant a potrohoshasú pók és a hálóban boldogan sütkérező legyeckét körülfonta aranyszálakkal.

Az elbizakodott kis legyecke hiába rimánkodott, az éhes pók bizony megette, mielőtt hiú vágját elérhette volna...

Titoktartó János.

Irtá: **Teleky Dezső**

(Folytatás és vége.)

Három nap múlva megjött a válasz.

„A lövés pompásan sikerült. Egy mért-földnyire lőtte ki kezemből a kanalat. Csak hogy ez sem a te ügyességed, Fehérkirály! Megtudtam, hogy egy fickó van nálad, aki minden titkomat neked elárulja. Ha ezt a legényt elküldöd hozzám, kibékülök veled, ellenkező esetben megtámadom országodat, s azt végigpusztítva, városaidban kő kövön nem marad!”

Fehérkirály ezt a fenyegető levelet megmutatta Jánosnak.

— Mit szólsz hozzá?

János vállalkozott, hogy ő szívesen elmegy Vereskirály udvarába, csak hogy nem egyedül!

— Uram, Királyom! én ezt a feladatot is állom. De arra kérlek, hogy hadseregedből hét fiatal lovas vitézt rendelj mellém. Mind egyikünknek fehér legyen a paripája és azok felszerelése. Továbbá egyforma fehér egyenruhát csináltass nekünk, hátizsákjainkba pedig annyi ételmet adass, hogy három napra elegendő legyen! Aztán a többi a mi dolgunk!

A király kegyesen felelte:

— Jól van, fiam! Minden kívánságodat teljesítjük!

Másnap Ilona királykisasszony sírva búcsúzott el a tetőtől talpig fehér ruhába öltö-

zött Jánostól, aki fehér csapatát vezetve, vígan vágatott egyenesen napnyugatnak...

A második napon már el is jutottak Vereskirály palotájának udvarába.

A király éppen rosszkedvében volt, mert hátát hasogatta a zsába, de azért kijött palotája elé, hogy a fehér vitézeket fogadja.

János kiugratott a sorból, s feszesen salutálva, érces hangon tolmácsolta Fehérkirálynak szívélyes üzenetét.

— Semmi közöm a te pipogya, ostoba királyodhoz. Én csak azt a legényt akarom közelebről megismerni, aki titkaimat tudja és azokat mindig elárulja. Köztetek van az a vakmerő? Jelentkezzék azonnal!

Mind a nyolc lovas vitéz egyszerre felelte:

— Én vagyok az!

— Hazugság! Összebeszéltek egymással! Az én titkomat közületek csak egyetlenegy tudja. Ki az?

Mind a nyolcan egyszerre megismételték:

— Én vagyok az!

Vereskirály dúlt-fult mérgében. Belefűjt drágaköves kürtjébe. S lássál csodát! Száz vereskatona, honnan, honnan nem, sebes iramban sietett elő. Körülvették a fehérlovásokat, s kényszerítették őket leszállásra.

Ekkor Vereskirály újból a fehér csapat-hoz szólt:

— Adjátok ki magatok közül azt, akit keresek. Mert, ha ellenkeztek, börtönbe vetlek titeket! Makacsságotokat valamennyien megkeserültek!

A fehér vitézek szótlanul maradtak.

— Tehát nem akartok engedelmeskedni? Katonák!... Hurcoljátok ezeket az embereket börtöneim legmélyebb fenekére. Majd elküldöm közéjük Asmodi boszorkánymestert, aki biztosan felismeri közöttük azt, akit én keresek. Jaj lesz annak a szerencsétlennek! Mert válogatott kínzások alá vetem mindaddig, amíg szenvedéseibe bele nem pusztul. A többi társát pedig holnap korán reggel felakasztatom. Távozzatok a börtönbe!

A vereskatonák körülvették a fehéreket, lábaikat összeláncolták, aztán a kirendelt fegyveres gárda levezette őket a földalatti börtönök egyik homályos, nedves cellájába.

Mikor a nehéz vasajtó bezárult mögöttük, János így szólt társaihoz:

— Ne féljete, pajtások! Aki éhes, vegye elé hátizsákját, s jóízűen falatozzék. Aki álmos, nyugodtan feküdjék le, s aludjék! Egyik se búsuljon, mert közeledik a mi óránk!

A bajtársak nagyon bíztak János szavában. Egyik sem szomorkodott. Jól ettek, az után szépen elszenderegtek.

Csak János maradt ébren és figyelt.

Egyszeresak úgy éjfél tájban, anélkül, hogy az ajtó kinyílt volna, a börtön közepében termett Asmodi, a boszorkánymester, Veres szeme úgy parázslott, mint két tüzes üszök. Odakúszott a fekvő Jánoshoz (aki tette magát, mintha aludnék, még horkolt is hozzá) s köpenyének hátulsó részéből jókora darabot kanyarított le. Ezután eltűnt.

Reggel, amint a nappali homályban, már úgy, ahogy, látni lehetett, János megnézte megcsönkített köpenyét. Elővette beretvaéles bicskáját, s mind a hét társának köpenyét ugyanúgy ugyanúgy kinyirta.

Nemsokára kívülről zörgés és kulcsörömpölés hallatszott. Kitérült a börtönajtó, mely előtt torzonborz fegyveres örök álltak. Szó nélkül intettek a foglyoknak, hogy kövessék őket. A palota udvarába kerültek ismét.

Vereskirály már ott ült egy nagy karosszékekben.

— No, híresek! — kiáltotta feléjük gúnyosan. — Most már tudom, ki az, akit én keresek. Azt a fickót Asmodi mester megjegyezte. Kinyirta köpenyének hátulsó részét, he-he-he! No most, egy-kettő! Forduljatok háttal felém. Hadd tartsak egy kis szemlét. Hátra arc!!!

A nyolc vitéz egyszerre fordult meg. Vereskirály fürkészve nézte a köpenyek végét. Ám mind a nyolc egyformán csonka volt.

Vereskirályt majd a guta csapta meg irtozatos dühében.

— Akasztófára velük! Fel kell őket akasztani! Egy se meneküljön meg! Induljatok az akasztófa-dombra!

Megindult a menet, a foglyok legelől, mellettük és utánuk az őrség.

De egyszerre elsötétedett az ég. Feltűnő gyorsan közeledett egy nagy, fekete felhő.

Ennek láttára mindnyájan megrémültek. Vereskirály is megborzadt. Reszketve kérdezte:

— Mi az a rettentő feketeség?

János önérzetesen felelte:

— Az az én segítségem és a te veszedelmed. Sok millió hollónak lesz itt dolga ebben az átokországban.

— Jaj! Mi az az aranyfelhő, amely olyan rohamosan repül a fekete felhő után?

— Az is az én segítségem és a te veszedelmed, gyilkoslelkű király! Tudd meg, hogy azok az Igazságkirály győzhetetlen vitézei — kiáltotta János lelkesülten. Jöttek is s legyőzték Vereskirályt — nem maradt még hirmondónak sem a katonáiból.

Mondjam tovább? Ne mondjam?

Hát még azt elmondom, hogy János és hét társa, bilincseiktől megszabadulva, visszavagoltak Fehérkirály udvarába, ahol őket nagy örömmel fogadták.

— Látod Uram, Királyom! Mindazt, ami velünk eddig történt, megálmodtam. De ha álmodat, a tilalom ellenére, bárkinek kifejegettem volna, magamra is, reátok is nagy szerencsétlenséget zúdítottam volna. Ezért tartottam titokban csodálatos álmodat.

A király hálás szeretettel rázta meg János kezét.

— No, ha ekként áll a dolog, jutalmul fogadd el országom felét kincseivel, gazdagságával együtt, s halálom után te légy országom királya.

— Felsőleges Királyom! Én trónra nem vágyom! Én csak Ilona leányod kezét kérem, aki engem nagyon szeret s én is viszonz szeretem őt. Ha feleségül adnád, hazavinném akáclombos kis falumba, fehérremeszt, csinos házikónkba, ahol apám egyedül lakik, s bizonyára búsul világgá ment fia után. Van otthon hat ökrünk, tehenünk. Tejbe aprítani valónk is van, megélnénk szépen, gondtalanul...

Erre Fehérkirály emígy válaszolt:

— Jól van! Ilona leányomat neked adom feleségül. Nemes titoktartásodért ő legyen egnagyobb jutalmad. De édesapádat is ökreivel, tehenével idehozatom, hogy mindnyájan itt éljete királyi udvaromban.

Úgy is történt. Ma is élnek boldogan, ha meg nem haltak.

Édesanyám.

Irta: **Dincze Sándor**

Mit irjak, — mit irjak
Az édes anyámról,
Hófehér lelkéről,
Szomorú arcáról?

Vagy... dolgos kezéről,
Jóságos szívéből,
Mely nem feledkezik
El a sok szegényről?

Toll le nem írhatja,
Szó arra képtelen,
Mert az „ő jósága“
Olyan nagy — végtelen...

Ajkát káromló szó
Nem hagyta el soha,
Pedig az élete
Nehéz volt — mostoha.

Szerető jó apánk
„Harcmezőn“ esett el,
S ő „özvegyen“ maradt
Két kicsi gyermekkel.

De a küzdésben is
Megállta a helyét,
Szépen felnevelte
„Két árva“ gyermekét.

Egyikben örömét
Oly keveset lelte,
Szegény jó testvérem!
Rég mennyben a lelke.

De a sírján most is
Virul a koszorú,
Édes anyám arca
Azért oly szomorú.

Falusi gyermekek.

Irta: **Bartha István**

Ferke és Janesi egy faluba valók, Ferke félárva, apja nincs, anyja valahol a városban szolgál. Így a mostoha nagymamája neveli.

Janesi már rendezettebb körülmények között él. Bátorsága folytán egy-egy Leiért még énekelni is szokott. Így egy kis cukorkára-való is kikerül néha.

A két gyerek összetalálkozik az utcán, s együtt mennek a boltba, Nagy urnak egy csomag dohányért.

Én a kapu előtt nem tudván, hogy milyen sürgős a küldetésük, beszédbe elegyedek velük. Janesi a hatéves énekelni akar.

— Kenyérért is énekelek — biztat az üzletre. Ferke cigarettákat szorongat papirtokban a markában, Janesi meg cukros tasakot, amit most vásárolt. Nagy gyönyörűséggel ropogtatja a cukrot.

— Hát Ferkének nem adsz?

— Nem. Neki nincs pénze, nem tudja visszaadni.

— Ejnye, te kis önző portéka! Csakugyan nem adsz neki?

Rázza a fejét, majd fürkészőleg néz rám.

— Hátha más enne cukrot s neked nem adna? Te néznéd és kívánnád?

— Ű nem kívánja! — vágja rá gyorsan. Persze, ő nem kívánja, csak néz sóváran nagy kék szemével, s hallgat. Sejtí, hogy kérni illetlenség, ha valaki magától nem ad. Eközben feltűnik az úton Nagy ur is, akinek immáron elfogyatkozott a türelme a hosszas várakozásban. Hatvanon felül van már az öreg, de lábait ugyancsak keményen rakogatja a poros, kavicsos utra.

A gyermekek gondterhesen indulnak feléje. S amint hallom, szóváltás keletkezik köztük, mert Nagy ur pakli dohányt akart hozatni, s a gyermekek cigarettát hoztak.

— Persze, cigarettát hoztatok gézenguzok, hogy maradjon cukorra való, — gyanúsít Nagy ur.

— Nem, a csukrot azs én pénzsemből vettem, — tiltakozik Janesi, s féloldalt néz fel Nagy ur borostás állára. Mindegy, Nagy ur kézen ragadja a két kis legénykét s viszi magával a boltba, kideríteni az igazságot.

Nem sok idő múlva jön is már vissza Nagy ur, a gyermekek messze elmaradnak mögötte.

— Így bizzon valamit rájuk az ember! — dohog Nagy ur. Persze, neki sietős az utja, mert házat épít, s a napszámossal se lehet tétlenül lopatni az időt. El is tűnik az ut hajlásánál, mire a gyermekek hozzám érnek. Janesi, mint vérbeli üzletember, újra biztat:

— Na, nem fuvat egyet azs ur?

— Hohó, barátja az erénynek, s leiért való éneklésnek, addig nem énekelisz, mig Ferkét meg nem k'nálod.

— Hm, — csóválja a fejét, s úgy néz rám, a szigorú, követelő bácsira. Immegámog egy darabig, néz ide, néz oda, mi tevő legyen?

Kisomfordál a sáncig. Éa meg nem hagyok békét neki: Na, mi lesz?

Ferike csendesen, türelmesen álldogál. Látszólag nem izgatja az eset.

A Fülöp-szigetek 1934. április 14-én kiadott sportbélyegei.

A Fülöp szigetek a Csendes Óceánban Borneó szigetéhez közelebb szigetcsoport. Az ázsiai tengerparthoz közelebb vannak, mint az amerikaihoz, mégis az amerikai egyesült államok gyarmatai, fővárosuk Manila.

1934. május 12—19 között e szigeteken tartották a tizedik sportolimpiát. Ennek emlé-

kére adták ki a fenti 3 darabból álló bélyeg-sorozatot. A bélyegek rajzát Fernando Amorsoló készítette. Sport jeleneteket ábrázolnak. A két centes barna, a hat centes kék és a tizenhat centes lilaszínű. A sorozat értéke akár használatlanul, akár pecsételve körülbelül 20.—Lei.

Végre Jancsi megembereli magát s visszajön. Matarász a papirtasakban. Kivesz egy szem cukrot de sókallja. Forgatja maszátos, ragadós ujjai közt. Látszik, hogy nagyon sajnálja igaz keresményét. Hogy adja oda minden ellenszolgáltatás nélkül?

Mos már nem noszogatom, hadd lám hová lyukadunk ki?

Néni, nézi Ferikét s majd valami megvető fintorral fordul el, az út felé. Szájába veszi a cukrot, megnyalogatja, majd ketté harapja s a kisebbre „sikerültet“ a Feri szájába gyúrja:

— Nese! — mondja megvetéssel.

Ferike nem törődik semmivel; sem a sértő hanggal, nem a harapással, nem a szájbagyurással: alázatosan, meglapultan élvezi a nem remélt cukorízeket.

— (Hát bár így! — gondolom mgamban.)

— Na! Hát énekeljék?... mert én már adtam csukrot Ferinek!

Feleségemék épen most könyökölnek ki az ablakon.

— Nincs pénzem, János! — ... de eszembe jut, hogy az ebdénél megmaradt egy ordás palacsinta. — Hát énekelj, János!

János nekifeszült mellel, kidagadott inu nyakkal igyekszik a palacsintáért. Még „szinez“ is a kis mihaszna!

Mancika tányéron hozza a palacsintát s én osztom kétfelé. S azért is, Ferikét részesítem elsőségbn! Jánosnak nincs inyére ez a kitüntetés, de a palacsinta jó ize szelidebb érzésekre hangolja:

— Hajja azs úr, palacsintáért máskor is fuvak magának!

— Akkor is, ha Ferike is itt lesz?

Nem tetszön rázta meg fejét. Kis gondolkozás után Ferikéhez fordul s lekötelező jóakarattal mondja:

— Ferike, te akko', ugyi otthon maracs a nagymamádnál?!

Anyák napja...

Edesanya. Látjátok édes gyermekeim, egyetlen egy szó s mégis ezer félet jelent. Pár betű, mégis ez a varázsos szócsonka felér a Földről az Égig. Az édesanya jelenti a legnagyobb kincset a világon: a kifogyhatatlan Szeretetet. Áldozat, virasztás, simogatás, felejthetetlen csók, aggódás, vejaskenyér, gyógyulás, szabadulás, vigasztalás, menekülés, oltalom, könnyragyogás, mosoly, boldogság, lemondás, védelmezőkar, önzellenség, isteni szeretet: mind-mind ebben az egy szóban van kifejezve: Edesanya.

Ha van édesanyád, te vagy a legboldogabb gyermek — ha pedig árva vagy édes, kis testvérem, akkor a leggazdagabb vagy közöttünk, mert édes, jó anyád emléke, drága lelke a te örökséged, ebből megélhetsz egy életen át, ha el nem tékozolod! Szeressük hát édes gyermekeim édes, jó anyánkat. Tegyük meg értük mindent, ha életben van, ha pedig az Ur elszőlította tőlünk, ültessünk sírjára illatos tavaszi virágot s könnyeinkkel öntözzük azt...

Odorheiu, Lévy Lajos

A csodadoktor.

Vizsgai színdarab. Irta: **Móráné Ősz Rózsa.**

Szereplők: Orvos (12 éves fiú), Első kislány (6—7 éves), Második kislány (7—8 éves), kis fiú (6—7 éves).

Szín: orvosi rendelő. Az asztalon orvosságos üvegek. A csodadoktor fehér köpenyben az asztalnál ül. (Kopogás az ajtón.)

CSODADOKTOR: Lehet!

ELSŐ LEÁNYKA (zavartan, féltéken lép be, kezében letakart holmival): — Azt hallottam, hogy a csodadoktor itt lakik. Igaz?

CSODADOKTOR: Ugy van kisleányom! Én vagyok a csodadoktor. Jöjj közelebb, mi a baj? Hátha segíthetek rajtad!

ELSŐ LEÁNYKA: Oh doktor úr! doktor úr! (Sír.) A babám nagy beteg. Igen nagy beteg! (Előveszi a csomagját, külön van csomagolva a feje, külön minden része.) Tessék nézni: a feje leesett a nyakáról, a haja kihullott, a lába eltört, a karja kificamodott. Oh mondja kedves doktor úr mi féle betegsége lehet? (hangosan sír).

CSODADOKTOR (komolyan): Kérem ez igen nagy baj! Igen is nagy baj. Azt gondolom, szinte gyógyíthatatlan. (Nézegeti a baba darabokat.) Ezt orvosi nyelven baba kolerának hívják. A hajhullása, az gyomorrontástól származik. Ezen nem segít más, mint a diéta. Két napig semmit sem szabad ennie.

ELSŐ LEÁNYKA (félbehagyja a sirdogálást és csodálkozva mondja): De kedves doktor úr, a baba eddig sem evett semmit.

CSODADOKTOR: Jaj kedvesem, nem neki kell koplalni, hanem a gazdájának. Aki nem ügyel a babájára, annak két napig nem szabad semmit sem enni, csak kenyeret és vizet. A baba bajára pedig a következő receptet adom: tessék szigorúan ragaszkodni az utasításhoz.

A baba haját ragasztóval felragasztja, a két lábát vékony spárgával a helyére köti, a fejét pedig ezzel a kis horoggal helyére akasztja. Én mint csodadoktor megtudom, hogy minden úgy

történt-e, ahogy rendeltem? Két napi diéta után eljön ide, kedves kisleányom és ha látom, hogy a rendelés nem használ, akkor timsósvizes gargarizálást rendelek a baba gazdájának. Értette kedves?

ELSŐ LEÁNYKA (szedegeti a baba részeit): Érttem dcktor úr, érttem. Köszönöm a jó tanácsokat. Mivel tartozom a doktor urnak?

CSODADOKTOR: Semmivel. A tanácsokat jó szívvel adtam. Máskor vigyázzon jobban a babájára.

ELSŐ LEÁNYKA: Igenis doktor úr! Megfogadom a tanácsát. Jónapot kívánok!

CSODADOKTOR: Jónapot!

(Ujabb kopogás.)

CSODADOKTOR: Tessék!

KISFIU (egy törött falovacskát hoz a kezében): Jónapot kívánok! Ugy hallottam itt lakik a csodadoktor. Beszélhetnék e vele?

CSODADOKTOR: Jöjj közelebb kisfiam — vigész bátran, én vagyok a csodadoktor, aki mindenféle bajt meg tud gyógyítani.

KISFIU: Doktor úr kérem, én a lovamat hoztam, ha lesz szives segíteni rajta.

DOKTOR: Bátran elé vele kisfiam! én mindenhez értek. Hadd lássam a bajt!

KISFIU: Kérem a lovam nem tud lábra állani (mutatja) nem tudom mi baja lehet?

DOKTOR: Bajnak baj, de nem gyógyíthatatlan. Egy kis láz az oka mindennek. Két napig nem szabad kimenni a szabadba, szótárgálni, jósítani.

KISFIU: Doktor úr kérem, hiszen eddig sem volt kúrn a ló.

DOKTOR: Hohó! de én a rendelést a ló gazdájának adom. Aki nem tud a játékára ügyelni és elrontja, az megérdemli az áristomot. Legalább lesz ideje, hogy megcsinálja a lovat. A recept a következő: (Irja.) Veendő egy kis vékony deszka, két cérna karika. A karikát ketté kell vágni, s a deszkára szegezni. Ezután a lovat enyv-

vel reá ragasztani és rákötni a deszkára, hogy jól oda ragadjon. Ha ez nem használ, akkor baj van, mert a ló himlős és a ló gazdáját himlő ellen be kell oltani. Két nap múlva kérem jelentkezni a beteggel nálam.

KISFIU (*ijedten*): Kérem doktor úr biztos vagyok, hogy a lovam meggyógyul, az oltásra nem lesz szükségem. (*El.*)

(*Halk kopogás kívülről.*)

DOKTOR: Lehet.

MÁSODIK LEÁNYKA (*gangosan, bátran belép*): Jónapot kívánok! A csodadoktor urat keresem.

DOKTOR: Én vagyok az kisleányom, tessék teljes bizalommal beszélni. Az orvos csak akkor tud jól gyógyítani, ha a beteg őszinte.

MÁSODIK KISLEÁNY: Kérem én teljes őszinteséggel beszélek, csak ne tessék megmondani anyukának.

DOKTOR: Én titoktartó vagyok, egész nyugodtan beszélhet.

MÁSODIK KISLEÁNY: Doktor úr kérem nagy baj van. A tanítónéni valahányszor a szorzótábláról van szó, szegény mindig sírva fakad. Talán a doktor úr tud ezen az idegességen segíteni? Ez a nyugtalanság átragad anyukámra is.

DOKTOR: És kérem ez a baj sürűn fordul elő?

MÁSODIK KISLEÁNY: Minden héten háromszor a számtan-órán.

DOKTOR: Kérem úgy látszik régi keletű baj és elég gyakran fordul elő, de egy kis hideg borogatás segít rajta.

MÁSODIK KISLEÁNY: Jaj kedves doktor úr, hogyan mondjam én ezt meg a tanítónéninek?

DOKTOR: Nem, nem kislányom, ha a holnapi számtan órán a baj előfordul, akkor ezt kérem nekem azonnal jelenteni, én majd elmegyek a kedves anyukájához és megmondom, hogy kisleányát nagy betegség fenyegeti, amit orvosi nyelven lustasági vörhenynek neveznek. S hogy ezt elkerüljék, kérem minden héten három hideg borogatást tenni a kislányára. Tehát ügyeljen kedves kisleányom, mert, ha ez nem használ, akkor a jegesborogatás következik.

MÁSODIK KISLEÁNY: Jaj, jaj kedves doktor úr, biztos vagyok benne, hogy a hideg borogatásra sem lesz szükségem. (*Ijedten távozik.*)

DOKTOR: Kérem holnap után jelentkezni és jelenteni az esetleges javulást.

*

(*Függöny összehúzódik. Két nap múlva minden beteg a redelőben. Ki babával, ki a lóval, második kisleány boldog arccal. Függöny szétnyílik.*)

ELSŐ KISLEÁNY (*az ép babával a kezében, mosolygó arccal*): Kedves doktor úr, köszö-

nöm az utasításokat, imé a beteg teljesen jobban van, nincs szükség a timsós gargalizálásra.

KISFIU: Az én lovam is itt van már, lábra tud állani. Köszönöm a receptet, az oltásra nincs szükség!

MÁSODIK KISLEÁNY: A tanítónénim is csoda módon meggyógyult. A tegnapi számtan órán jókedvű volt és vidám.

DOKTOR: Minden azt mutatja, hogy én reá szolgáltam a csodadoktor névre. Kérem kedves betegeim, a többi kisleányoknak és leányoknak is ajánljam, hogy minden bajban fordulójauak hozzám teljes bizalommal. Volt szerencsém!

(*Függöny le.*)

Emlékszem.

Anyák napiára, Édes. jó Anyámnak szeretettel.

Emlékszem mikor kicsiy voltam,
Ágyacskám szélére ült anyám,
Kezébe fogta kicsiny kezem
S órák hosszat mesélt nekem.
Emlékszem, elvágta az ujjam
Bekötözte, mint picike babát,
Rálehelt szive melegét
„Fáj kicsikém? Nos! Fáj-e még?”
Emlékszem, iskolába küldött,
S csókját arcomra nyomta
Ő volt gyermekkorom lelke,
Lelkembe a dalt Ő nevelte,
És fájón kértem magamban
Jól emlékszem-e?
Igen emlékszem...
És néha most is várom...
Hogy meséljen a kintő éjszakákon,
Hogy szive szeretetével csitítsa harcom,
Hogy megtörölje könnyes, gyermek arcóm
Hogy megcsókoljon lágyan, szeretve,
Hogy nevetve lépjek az élet küzdelmébe.
Emlékszem...
Be szép... be könnyes boldog emlék,
Istenem! Csak újra gyermek lennék!

Nemes Nagy Mártha.

Csevegés Tudóka Ferkóval a pestisről.

Irtá: **Ferenczy L. Marcella**

— Édesapám, mi az a pestis?

— Jaj édes fiam, még beszélni sem szeretek róla. A legszörnyűbb járványok egyike. Dögvésznek, fekete halálnak nevezik.

Rendszerint nagy háborúk után lép fel. Olyankor, amikor temetetlen hullák borítják a földet s a hullák oszlanak kezdenek. Az oszlás következtében pestisbacillusok keletkeznek. Ezeket a bacillusokat aztán víz, tovább a szél, a levegő hullámzása, de a fertőzés történhetik seben keresztül, vagy ételen át, sőt a bolhák, patkányok, poszokák, tetvek is terjeszthetik a szörnyű járványt. Aki megkapja, nehezen épül ki belőle. Általában 100 ember közül 60—70 elpusztul. Régen, amikor még nem ismerték az orvosságát, borzalmas pusztításokat vitt véghez. Az 1340—1350-es években egész Európán végigsöpört a döghalál, mintegy huszonöt millió ember pusztult el, körülbelül az egyharmada Európa összes lakosságának.

— Magyarországon és Romániában is voltak pestis járványok édesapám?

— Szomorú, bizony voltak! A tatárjárás

idején (1241), Kun László alatt (1282), Mátyás uralkodása előtt (1456-ban), János Zsigmond alatt (1563-ban), I. Rákóczy György alatt (1633—1640), I. József alatt (1708-ban), III. Károly alatt (1740-ben), II. József alatt (1786-ban). Olteniát s Munténiát, Moldovát is nem egyszer végigszántotta szomorú ekéjével a döghalál.

— Most is vannak pestis járványok édesapám?

— Bizony vannak fiam. Teljesen kipusztítani nem lehet. Minden esetre a modern orvostudomány sikeresen vette fel vele a harcot, miután a kórokozó bacillusát sikerült megtalálni és felfedezni. Jelenleg négy fészket ismerik a pestisnek, ahonnan időnként ki-ki csap. 1. Mezopotámia, 2. a Himalája déli lejtője és a Tibeti fensík, 3. Arábia déli része és 4. Uganda. (A Nilus eredeténél.) A japán—kinai háborúval kapcsolatosan írták a múltban a lapok, hogy Sanghainál fellépett a pestis-járvány. Szomorú lenne, ha az emberek nem térnének erre sem észhez és kiténnék az emberiséget a szörnyű járvány borzalmas pusztításának.

JÓBARÁTOK LEVELEI

Magyar Gyöngyvér.

Kedves Attila Barátom!

Mikor elköltöztünk Satu-mareról, megígértem, hogy írni fogok. Az ígéretemet meg is tartom.

Tudom kíváncsi vagy, hogy milyen város ez az Oradea? Hát biz' a nekem nem tetszik. Szébb Satumare, meg jobb is, mert ott volt ismerős barát, itt meg még senki sincs. A Szent László téren lakunk, emeleten. A tér parkirozva van, de sokkal kisebb, mint a Satumarei park. Mellette folyik el a Crisul Repede és itt van a Szent László templom is. Azt Te is tudod, hogy valamikor kedvenc tartózkodási helye volt ez a város Szent László királynak. Itt is van eltemetve. Enikő hugommal, meg édesapámmal éppen ma voltunk a Várat, illetve a romját megnézni. A sánc még ma is meg van, ellenben a bástya, csak itt-ott. Sajnos nem tudtuk tüzetesen megnézni, mert katona-laktanya és csak a Vár-utcáról nézegethettük. — Édesapám mondja, hogy Zápolya János magyar király és I. Ferdinánd osztrák császár itt kötötték meg a békeszerződést 1538-ban, mely szerint Magyarországot osztrák uralom alá került.

Egyelőre ennyi elég a városról, mivel még magam sem ismerem.

Mit csinálsz? Rügyeznek már a fák? Néró hogy van? Írj mindenről. Boldog husvétünnepet kíván és ölel, szerető barátod

Halomháty Győző.

Attila én is üdvözöllek!

Enikő.

Akinek a mellén...

Irtó: **Kelemen Andor.**

*Akinek a mellén
Gügyögtetek hajdan,
Szeressétek örömeiben,
Védjétek a bajban!*

*Ki a kis bölcsőtök
Fölött éjszakázott,
Csókoljátok meg szemét, ha
Olykor könnytől ázott!*

*S aki azután is
Titkos aggódással
Úgy kíséerte lépteteket
Egy életen által.*

*Féltő szívvel lesve,
Hogy hol s merre járnak,
Imádkozva ejtsétek ki
Nevét az anyának.*

A nagyravágyó pásztorfiú.

Írta: **L. Ady Mariska**

Egyszer egy kis pásztorfiú kerek erdő szélén,
amint nyáját legettette az alkonyi fényben:
gondolt egyet, elővette füzfa furulyáját
s édes dalban zokogta el minden baját-búját.
Felkapta a szél a hangot s elvitte messzire,
Tündérország csengő almát termő dús
kertjibe.

Elmerengett a bús nótán tündérmagyar lány
s csak felszökött hattyuktól vont híres
fogatára.

Szemvillanás s már ott állott a kis pásztor
előtt

Fényessége beragyogta az egész legelőt.

Szeretnék már egyszer én is úrfiú lenni,
kürtszó mellett, fehér lovon vadászatra menni.
Amott túl a grófi várban szintén van egy
legény:

Tedd, hogy véle (bár egy hétre) helyet
cseréljek én."

Alig hangzott el a pásztor botor kívánsága,
már is ott állt az öreg gróf belsei szobájában!
Vörös bársony a zekéje s minden arc-vonása
az irigyelt grófurfi cska szép arcának mása.
Csak a szíve maradt olyan, amilyen volt:
tiszt,

Hát még mikor szóra nyílt gyönyörű kis
szája!
Szégyenében hallgatott az erdők csalogánya.

„Hallottam ám a nótádat, pásztorfiú lelkem
s úgy gondolom, igen nagy bú lakhatik
kebledben.

Mondd el tüstént a bajodat, hadd, segítek
rajta;
tündérmagyar leányának van arra hatalma.“

„Nem olyan nagy az én bajom, szépséges,
szép tündér!

Nem esengek sem aranyér, sem pedig
ezüstér.“

Csak unom már a legelőt, a virágos rétet,
unom a sok juhót, bárányt, mely köröttem
béget.

mint a harmat, melynek gyöngyét a napsugár
issza

s oly együgyű, mint a nyájé, melyet őrzött
éppen.

Nem várta, hogy megszólítsák illendően,
szépen,
hanem, mintha most is anyja kunyhójában
vólna,
két karját a mogorva gróf nyaka köré fonta.

„Édös apám, halli-e kend? Figyeljen a
szómra!

Mért nem enged felülni a kis fehér csikóra?
Ha őstélig egy-két nyulat kapnék
puskavégre:

édös anyám megfőzhetné holnap délelédre.“

(Folyt. köv.)

Beteg a kis Ferkó!

Anyák napjára írta: **Horvát Sárkita.**

Beteg a kis Ferkó, fekszik az ágyában,
Lámpa ég a csendes, szomorú szobában.
Gömbölyű orcái haloványak lettek,
Lázás kis fejére vizes kendőt tettek.

Kis ajka cserepes és nehéz az álma,
Amikor felébred, sírásra áll szája.
Az ágyához rémes kísértetek jönnek
És a fájdalmai alig-alig szűnnek.

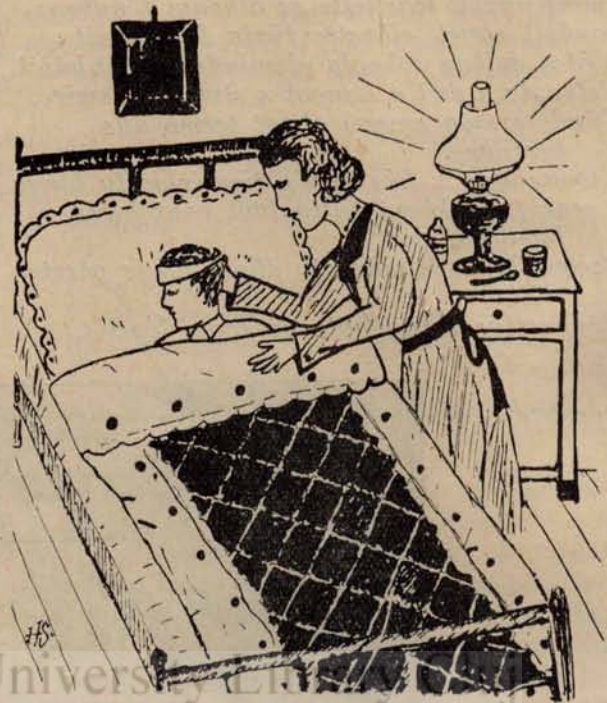
Csak az édesanyja van az ágya mellett,
Lázás kérdésire szelíden felelget.
Síma, hűvös kezét ráteszi fejére,
Lehajtja a fejét százszor is melléje.

Csitítgatja szépen lány, édes hangjával,
Olyan szeretettel tud bánni fiával.
Fáj-e nagyon, Ferkóm, kedves kis fiacskám?
Ezerszer megkérdi e lázas éjszakán.

S mire felvirrad a napsugaras hajnal,
Megvívta a harcát Ferkó a nagy bajjal.

Mosolyogva ébred, dalol, kacag, nevet,
Százszor megcsókolja azt az áldott kezét!

... Áldja meg az Isten az anyai szívet!

A rövidlátó leány.

Írta: **Nagy Mihály.**

Egy asszonynak volt egy nagyon — de nagyon rövidlátó leánya.

A leány már férjhez menendő korú volt. De elterjedt a híre, hogy milyen nagyon rövidlátó. Annnyira, hogy a fazakat összetéveszti a kanesóval, a leveses-tálat a tejes lábossal, még talán az ajtót is az ablakkal...

Sokan ezt nem hitték. Azért egy fiatalember feltette magában, hogy elmegy leánynézőbe, személyesen meggyőződni a sok mende-mondáról. Azt mondja egyik falujabeli ismerősének:

— Bandi bátyám! jöjjön el velem X. Y. faluba Z-ék házába leánynézőbe, mutasson be, ne menjek egyedül. Holnapután délben indulunk az én kocsimmal.

— Jól van, kedves öcsém, szívesen elmegyek veled, úgy sincs akkor nagyobb dolgom.

De ez az ember, — már mint Bandi bácsi, — szegről-végről rokona volt a rövidlátó leány anyjának, — talán éppen ezért is hívta őt kísérrőnek a fiatalember — és gyors küldönctől megüzente, hogy vigyázzanak, legyenek mindennel

rendben és készen, mert holnapután vendégségbe megy egy ügyes fiatalemberrel, akinek — az is meglehet — „komoly szándékai” vannak, amint mondani szokás.

Az édesanya örömmel veszi a tudósítást s kioktatja leányát, hogy vigyázzon, nehogy elárulja magát, hogy milyen rövidlátó!

— Figyelj ide fiam! — mondja leányának.

— Én a varrotűmet ide teszem a kűszőb sarkához s mikor bemegyek és előveszem a varrásomat, nem fogom kapni a tűt. Erre kérdezem: nem láttad valahol a tűmet? elvesztettem! Akkor te majd keresd itt s hozd oda nekem!

— Jól van, édesanyám, megértettem — mondja a leány.

A mondott napon megérkezik a fiatalember a nagybácsival, aki bemutatja az ifjút s a háziak szívesen fogadják. A kisasszony eközben 14-es — (jó vastag!) — pamutból valami esipkét kötött, hogy lássák, milyen jól lát. Az édesanya pedig, miután a konyhában az előkészületet megtette a szíves vendéglátáshoz, míg a kávé

lefolyot az öntő-ibrikbe, bemegy kézmunkálni és beszélgetni. Előveszi a varróját, de a tű nincs sehol. Panaszolja:

— Jaj, vajjon hol vesztettem el a tümet? Ide volt szúrva a varrómba s most nincs itt!...

Erre keresni kezdik a vendégek is a földön mindenütt, de nem kapják...

Akkor a házilány — a rövidlátó — kinyitja az ajtót s a küszöb sarkában megtalálja s nagy diadallal mondja:

— Itt a tű, édesanyám! — Felveszi, odaadja és dicsekedve folytatja:

— Lámszak! hogy kereste mindenki s mégis csak én kaptam meg!

A két idegen férfi, főleg a fiatalember, elszégyelte magát s összesugva Bandibácsival, megállapították, hogy:

— Nem igaz biz'a, amit a rossz nyelvek mondanak, mert ez a leány cseppet se rövidlátó. Hiszen akkor nem kapta volna meg a tüt!?

...A leány boldogan mosolygott a sikeres fogáson, édesanyja pedig meglegedetten ment a konyhába, egy kis szíverősítő után küldeni a cselédet. — Közben egy sajtot vitt be és az asztalra téve letakarta. Azután ismét kiment, hogy töltsse ki a kávé csészébe.

Ezalatt leánya a fiatalemberrel és nagybácsival beszélgettek. A leány kötés közben az asztal felé néz s lát ott valami domborút, azt hiszi, hogy a macska mászott az asztalra s azt mondja:

— Sicc le!...

A férfiak felütik a fejüket és szétnéznek, hogy minek mondja a kisasszony ezt, mert ők nem látnak macskát sehol.

De másodszor is mondja a leány:

— Sicc le, ha mondom! — De nem mozdul semmi.

A férfiak megint szétnéznek és nem látnak macskát sehol...

Mikor a leány látta, hogy nem mozdul el az asztalról az a magas tárgy, amit ő macskának nézett, oda ugrott az asztalhoz s nagymérgesen azt mondva:

— Káttz le, te hitvány! nem érted?! — háromszor jól ráütött a sajtra. Csak akkor vette észre magát, mikor érezte a kemény tárgyat, hogy az nem macska, hanem sajt... Nagyon elfutotta a pirosság és szégyenkezve ült vissza helyére. De már nem tehette jóvá meggondolatlan-ságát.

Ekkor a fiatalember hahotára fakadt s az öreg bácsira nézve és nagyokat bólogatva fejével, hogy:

— Biz' igaz az egy szálíg, amit erről a rövidlátó leányról mondtak a rosszmájú asszonyok, kérdi:

— Nem mennék már haza, bátyám uram?

— De igen, öcsém, mindjárt, csak ne adjunk kosarat a szives vendéglátó háziasszonynak, mert megharagudna.

Azzal ozsonna után nemsokára szépen hazakocsikáltak s ezzel befagyott a leánykérés is.

Tanulságok:

— Előbb járjon az eszed, mint a szád!

— A hibákat ügyességgel leplezni, meggondolatlansággal és ügyetlenséggel még tetézni is lehet.

— Az orvosi, optikai, mechanikai és egyéb találmányokat és műszereket kellő helyen és idején alkalmazni kell.

A Sebis-i róm. kath. elemi iskola növendékei küldték be az alábbi bemutatkozó képet, amely, mint kis színjátszókat mutatja be őket. „Mese az édesanyámról“ c. tündérajáték előadása alkalmából.

Nagybácsi lakodalmára.

Irta: Holtstein Mária.

*Édes Nagybácsikám messze útról jöttünk
Hogy lakodalmodon szivükből köszöntsünk.
Adjon Isten nektek friss, jó egészséget,
Az egész éltetek boldogan töltsétek,
Megértés, bizalom léptetek kísérje,
Egymást jó Bácsikám hiven szeressétek!*

*Majd ha évek sora, messze ködbe vész el,
És titeket sok-sok kis únoka ölel,
Arany nap csillan meg ezüst hajatokon,
Istenre szívetek hálásan gondoljon.
Ismételten sok jót, szerencsét kívánok,
Szüleimmel együtt áldást kérek rátok!*

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Egy régóta betegesen fekvő kis cimboránk írja a következő kis dolgozatot:

Szeretem a természetet

Szeretem a természetet, hogy ha víg,
Ha látom a Göncölt, meg a kelő holdat este
Hogyha, az erdő madárdaltól hangzik,
És nyári reggel a fű harmatos.
Ha a fűben gyík bujdosik,
S az erdőben őz iramlík.
Ha hallom a patak mormolását
S a tenger viharos zugását,
Ha más talán nem is érti,
Én megértem és szeretem a természetet.

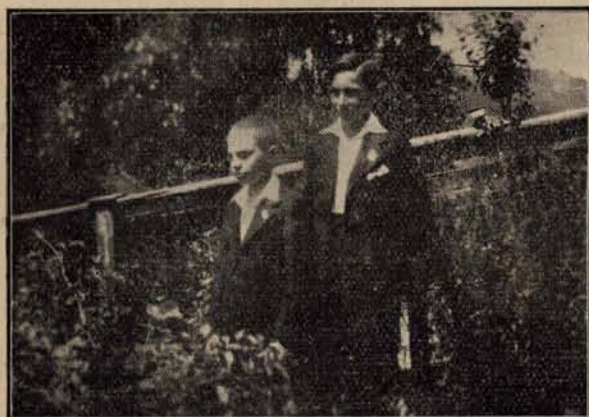
Cluj.

Bindácz Mihály I. g. ot.

Bemutakozó.

Kedves Szerkesztő Néné!

Márelnél egy éve, hogy nekem is jár az Uj Cimborá, ideje, hogy bemutatkozzam, nevem Lőrinczi Ferike Avramesti-in lakunk. A lapot Horvát Sarolta tanító néni rendelte meg amiért itt is köszönetet mondok.

Lőrinczy Feri és Domi

Nagyon szeretem az Uj Cimborát, minden betűjét elolvasom különösen Braziliát szerettem bene. A képen Domi bátyám is bemutatkozik.

Szerkesztő Néninek kezeit csókolom és szeretettel üdvözlök minden kis cimborát.

Lőrinczi Ferike.

Keressétek ki a hibákat, s ha találtok küldjétek be.

Most lévén a bevonulások ideje, én is bevonulok, ha nem is rekrutának, de uj cimborá-nak a kedves Uj Cimborá olvasótáborába. Tehát

Pap Gábor:

bemutakozom: Pap Gábor vagyok, Aradról, III-ik elemi oszt. tanuló. És szorgalmas, hűséges olvasója leszek a lapnak. Kezeit csókolja:

Arad, 1938. március hó.

Pap Gábor, III. el. ot.

Szathmáry Évi felelete Pitó László találós kérdése. — Álmodó királykisasszony.

Mikor az őszenk vége
Álom száll a természetre,
A Föld: fejét álomra hajlja,
Hólepel a takarója.
Kopár a táj, madár sem dalol,
Olyankor a mindenség gyászol.

Tavaszi szellő suttogásra
Mulik a földnek álma.
Zöldbe, biborba öltözik a táj,
Csupa ragyogó napsugár,
Uj nóta csendül, madár dal zeng!
Újra ébred a természet.
Tavasznak hívják ezt
az alvó királykisasszonyt!

Szathmáry Éva ezzel a kis dolgozattal mutatkozik be az uj cimboráknak. Szerkesztő néni.

Talalós kérdés.

Mikor örvend a nyúl?

(Mikor vízpartján fut és a békák előle a vízbe ugrálnak, mert azt gondolja, hogy tőle félnek.)

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Szabadi Babuka III. el. ot. és Ücsi Buc.

A hosszú levelet még annak idején megkaptam Babukám, csak mivel nagyon-nagyon sok dolog volt a kiállítással és a szindarab előadással, azért nem írhattam neked előbb. A páros ibolyáknak igen-igen örültem. A kis cimborák is fognak neked írni majd. A fő, hogy újra egészséges légy! A fénykép nagyon jól sikerült, az albamba fogom majd eltenni. — *Mariska néni Gherla.* Kedves sorait örömmel olvastam. A kiállításunk nagyon szépen sikerült. Kapros igazgató úr majd elmondja. Ha aztán kapunk alkalmas időt rá a tavasz végén, vagy a nyár elején szívesen kimegyünk Gherlára. K. Erzsikét s az összes jóismerősöket melegen üdvözölni.

Takács Pál Borsa. Csak gratulálni lehet ahhoz a szép munkához, mely a gyermekek közt az iskolában folyik. A gyermekek levelei tisztaság, rendszeretéről beszélnek s a közös munkára való nevelésről. Meglepett az egyik kislány dolgozata. Csupán a kis munka terjedelme miatt nem tudjuk közölni. További szép sikereket és jó munkát kívánok.

Fülöp Danika V. ot., Gálffy Gábor IV. ot. Sängeorgiul de Pădure, Kozák László Petroseni VI. ot. Csiby Sándor III. ot., Kemény György III. ot. Brosov, Kulcsár Erzsébet VI. ot. Fáyás. Rejtvénymegfejtéseitek beérkezett. Amint látom nagy szorgalommal és lelkes örömmel dolgoztatok a megfejtéseken. Kozák László, te még most írtál először. Kulcsár Erzsébet VII. ot. a fágárai r. kath. iskola nevében írtál. A tanítóbácsitokat, tanítónéniteket melegen üdvözlöm, minden elismerését megérdemelt a munka, amelynek eredményét leveleitek visszatükröztetik. — *Patzeit Mária II. el. ot.* Csöpp leányka voltál még, amikor én I. G. Ducán jártam. S lám már milyen szép levelet tudsz nekem írni. És még a rejtvényt is megfejtetted. No írj máskor is Máriaeska!

Labud András II. g. ot. Alba-Iulia. Hosszú ideig beteg voltál úgy, hogy még írni sem tudtál. A betegség ideje alatt még jobban vártad a kis barátodat az Uj Cimborát. Hála Istennek, hogy már nincs semmi bajod. A megfejtéseid a sorsolásra bekerülnek. — *Elekes Emőd II. g. ot. I. G. Duca.* Rég láttam a leveled a postában, most is csak egy rövid megfejtést küldtél. Pedig én többet is szeretnék tudni az én I. G. Duca-i kis barátaimról. Működnek-e az önképzőkörben? Hogy folyik a virágkertészkedés? Bandi Dezsőnek, Bedőnek, Szathmárinak, Gyarmatinak s a többieknek az országos rajzkiállítás albuma voltak foglalva a rajzaik. A megindult munkának nem szabad ellankadnia.

Pitő Laci és Mancí Iasi. Küldöd az új rejtvényt. A dolgozataid közül a „Vasárnap délutánt” kell alapos munka alá venni újból. De a többiek-

nek sem árt az átdolgozás. Főszempont legyen: Röviden, de velősen! — *Gherlai román. katolikus elemi.* Szép sikerrel vettetek részt gyermekek az Uj Cimborá II-ik országos gyermekrajz-kiállításán. Minden biztonnal a kedves plébános bácsi és az igazgató, meg tanító bácsik serkentettek és lelkesítettek benneteket erre a szép munkára. Az ajándékokat azóta már meg is kaptátok. — *Nagy Margit VII. ot.* Te a levelezésben jeleskedsz. Ez is fontos dolog ám: hogyan kell egy levelet megírni. Hány felnőtt ember van, aki szégyenszemre nem tud levelet írni, de csak azért, mert gyermekkorában nem tanulta meg ennek a módját.

Budai István VII. ot. Te is a Gherla-i kis cimborák közé tartozol. Küldöd te is a megfejtést. Szépen, rendesen dolgoztál. Nagy Margittal együtt dicséretet érdemelsz. — *Balogh Anti III. g. ot., Bözsike III. el. ot.* Satu-Mare. Nőnek kis cimboráink. Egynémelyikre maholnap alig ismerek rá. Lám a kis szöske Böske is már III-ik osztályba jár. Ha hazamegyek majd Satumarera, látogassatok meg. A kis veteránok ajándékát el fogjuk nektek is küldeni.

Szathmári Évike, Satumare. Ketten vagytok testvérek. Hugod Ágica még csak óvodás, ám rajzolni már is szépen rajzol. Te inkább verselsz. No csak előre ezen az uton! Azt hiszem édesapád s édesanyáddal személyesen is ismerjük egymást, ha édesapád az, aki olyan szépen énekel. Irjatok máskor is. — *Hajdu Évike I. el. ot.* Igaz lelki gyönyörűséggel olvastam el a levélkédet Évikém, örömben kétszer is. Első elemista létedre olyan szépen, rendesen és helyesen írtál, hogy sok I. gimnázista sem ír ilyen levelet. Irod, hogy súlyos beteg voltál, kórházban is feküdtél. Meg kellett volna üzeni anyukádnak, hogy meglátogathassunk. No, ha majd egészen jól leszel jőjj be egy szombat délután a szerkesztőségbe, hogy hadd beszéljek veled.

Constanțai rej. elemi iskolások. Elolvastam a leveleteket. Szeretettel fogadunk magunk közé benneteket, ha most nem is jár csak egy példányban hozzátok az Uj Cimborá, reméljük, hogy a kedves tiszteletes bácsi talál majd rá utat és módot, hogy több példányban is járhasson. Amint most kaptok, azt ajándékba kapjátok. — *Sebisi román. kath. el. iskolások.* Tanítóbácsitok megrendelte nektek az Uj Cimborát, amelyet ti azóta nagyon megszerettetek. S hogy nekem örömet szereztek elküldtétok azt a gyönyörű fényképet, amelyet „Mese az édesanyárról” c. tündérvjáték előadása alkalmával készítettek rólatok, hogy az országbeli többi kis cimborák is ismerjenek meg benneteket. A képen mindenki nagyon jó, közepesen a tanító bácsi s a tanító néni.

R. kath. elemisták Gherla. A rajzkiállítás jutalmainak igen-igen örvendtetek. S a köszönő levelet aláírtátok mindannyian.

FEJTÖRŐ

1. Névjegyrejtvény.

Beküldte: Szilágyi Erzsébet és Dezső, Aiud.

ETBEHNL BĂROG
edemeleji

2. Betűrejtvény.

Beküldte: Bleicher Pál, Alba-Iulia.

S 5 & ' ség

3. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: Szász Éva és Zoltán, Cluj.

—lba, —krajna, —ajna, —zsia, —ürich,
—zland, —frika.

Megfejtési határidő: 1938 május 15. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 7-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Sárosi. 8. Oázis. 14. Kocsis. Függőleges: 1. Siófok. 2. Ádám és 4. Sas.

A 8-ik számban közölt rejtvények megfejtései: 1. Névjegyrejtvény: Szentgyörgyi Albert, professor, Szeged. (A C vitamin felfedezője.) 2. Kockarejtvény: I. sor: 6, 5, 4. II. sor: 6, 5, 4. III. sor: 3, 5, 7, 3. Földrajzi pótlórejtvény: János vitéz.

A 9-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Rozgonyi. Függőleges: 1. Románia. 5. Itália.

Megfejtést küldtek be: Fagarasi rom. kath. elemi iskolások nevében Kulesár Erzsébet, VII. o. tan. (7, 8, 9 sz.), Pataki Béla (7, 8, 9 sz.), Labud András (5, 6, 7, 8 sz.), Orbán K. László (7, 8 sz.), Borza Jolánka és Andor (7, 8 sz.), Albon Tibor (8, 9 sz.), Bálint István és Károly (8, 9 sz.), Fehér Tibor (7, 9 sz.), Dániel Sándor, Szöts Huba Levente, Fülöp Danika, Simon Jolánka, Dézsi Zoltán és Márta, Winkelmayer Margit és Anna, Tamás Irén, Szakács Márton, Ferenczi Géza, Illyés Endre és Gyuszi, Szász Éva, Seres István, Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke, Kiss

Sándor, Budai István, Gálffy Gáborka, Csiby Sándor, Nagy Margit, Kozák László, Patzelt Mária, Meskó Judit, Varga Mária, Pitó Laci, Elekes Emőd, Kemény György, Pályi Kiss Évike és Nórika, Pfeffermann Flora, Behabetz Magda, Pap Gábor és Bogdán Aranka.

Nyertesek lettek: Patzelt Mária, Pfeffermann Flóra és Fehér Tibor Cluj.

A könyv a legszebb ajándék!

A könyv a műveltség forrása!

A könyv a legjobb barát!

Lányok!

Ismerjük meg a történelem nagy asszonyait!

Dániel Anna: Erzsébet királyné. Díszkötéses könyv 115 oldalon, szép képekkel Lei 115.

Magyar nagyasszonyok. Elbeszélések Szilágyi Erzsébet, Lorántffy Zsuzsánna, Rozgonyi Cicelle, Szent Margit, Az egri hősnők és más nagyasszonyok életéből, színes képekkel Lei 115.

Sok szép asszonyi élet. Zrinyi Ilona, Bornemisza Anna, Erzsébet királyné, stb. élete Lei 115.

Fiúk.

Ismerjük meg az emberi ész felődését!

A kőbaltától a repülőgépig. A tudomány és a technika vívmányainak élvezetes leírása. Képek az egész világból Lei 115.

Állatöszön — emberész. Hogyan utánozza az ember találmányaiban, házépítésében, gépeiben az állatokat Lei 115.

Évezredek csodái. Az emberi ész munkája sok évszázadon keresztül Lei 228.

Megrendelhető a Minerva Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt. könyvterjesztő osztályánál, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Ugyanott nagy választék ismeretterjesztő könyvekben, szindarabokban, elbeszélésekben és regényekben.

Kivánatra árjegyzék ingyen!

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.

Minden cikkért a szerzője felelős.